

mann gjænta sin begjæring; ti han så stræng ut. „De vil bli her?“ spurte han, og hun fik et stort, lyst sideblik. Skrækken gav hennes stemme noget bævende: „Jeg har ingensteds at ta hen.“ — „Hvor er De fra?“ Petra nævnte sagte byen og sit eget navn. „Hvorledes er De kommet her?“ — „Jeg vet ikke . . . jeg søker . . . jeg vil betale for mig . . . jeg . . . ja, jeg vet ikke;“ hun vændte sig og kunde en stund ikke mere; men tok atter mot og sa: „Jeg skal gjøre alt I ber mig om, bare jeg får være her og slippe for at rejse længer . . . og slippe for at be én gang til.“ Datteren var fulgt in, men var stanset ved kakkellovnen, hvor hun uten at se op stod og fingret i de tørre roser, dér lå. Provsten svarte ikke; man hørte kun smællene av hans pipe, mens han så avvækslende på henne, datteren og portrættet. Nu kan den samme ting gi forskjellige intryk; ti mens Petra bad at portrættet måtte ingi ham overbærenhed, syntes han det hvisket: „Beskyt vort barn; tag ingen ukjent in til henne!“ — Han vændte sig med et skarpt sideblik til Petra: — „Nej — De kan ikke være her!“

Petra blev blek, drog et hæftigt, dypt suk, så usikkert omkring sig — og styrtet in i et sideværelse hvortil døren stod halvåpen, kastet sig der ned over et bord, og hengav sig fullt ut til sin smærte og skuffelse! — Far og datter så på hinannen; denne mangel på levemåte, uten videre at storme in i et annet værelse og der sætte sig for sig selv, hadde kun sidestykke i den adfærd at komme in fra landevejen, be om at få bli der og gi sig til at tutskråle, så snart hun ikke fik. Provsten gik efter henne, ikke for at tale til henne, men tværtom for at lukke døren til bak henne. Han kom ganske rød tilbake, og sa sagte til datteren som ænnu stod ved ovnen: „Har du set make til fruentimmer? — Hvem er det? — Hvad vil hun?“ — Datteren svarte ikke straks; men da det skedde, var det ænnu sagtere æn faren: „Hun bærer sig bakvændt ad; men der er noget særsynt ved henne.“ — Provsten gik op og ned og så mot døren; ændelig stanste han og hvisket: „Hun kan ikke være ved sin fulle forstand!“ — og da Signe ikke svarte, kom han nærmere og gjæntok mere bestemt: „Hun er gal, Signe, halvtosset, det er det særsynte ved henne.“ Han gav sig atter til at gå, han kom i andre tanker, han hadde næsten glæmt hvad han sist sa, da datteren ændelig svarte hviskende: „Det tror jeg dog ikke; men hun er visst meget ulykkelig,“ hun bøjde sig ned over de tørre roser som hun ænnu fingret i. Stemmens klang så vel som bevægelsen vilde for en annen intet påfallende ha; men faren blev straks forandret, gik nogen ganger op og ned, seende på portrættet, og sa ændelig, men ganske sagte: „Mener du, fordi hun ser ulykkelig ut. . . . at mor vilde ha bedt henne bli?“ „Mor vilde ikke ha svart